

The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook
Of the Quorum of the Twelve Apostles

İsa Mesih'in Kefareti Nihai Kurtuluşu Sağlar

Yaşlı Quentin L. Cook
Oniki Havariler Kurulu

April 2025 general conference

As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek

Dünyanın Kurtarıcısı İsa Mesih'e döndüğümüzde, O bizi Kefareti aracılığıyla hayatın fırtınalarından kurtarır.

İsa Mesih'in Kefareti, bu hayatta karşılaştığımız imtihanlardan nihai kurtuluşu sağlar. Başkan Russell M. Nelson, geçen yılın sonlarında Casper Wyoming Tapınağı'nı adamak üzere beni görevlendirdi. Bu çok derin, duygusal ve ruhsal bir tecrübeydi. Bu adama töreni, Kurtarıcı'nın Kefareti aracılığıyla Tanrı'nın çocuklarının kurtarılmasında tapınakların oynadığı rolü net bir şekilde ortaya koydu.

Casper Wyoming Tapınağı Bölgesi'ndeki çadır kazıkları, 1847 ve 1868 yılları arasında Son Zaman Azizi öncüleri tarafından kullanılan göç yollarının bir bölümünü içermektedir. Tapınağın adanması için hazırlanırken, Casper yakınlarındaki Platte Nehri boyunca uzanan ve Salt Lake City'ye kadar devam eden bu yolun tarihçesinin bir kısmını bir kez daha okudum. Bu yol, yüz binlerce batılı göçmen için bir geçiş yolu olmuştu. Öncelikli odağım, bu yolu kat eden 60.000'den fazla Son Zaman Azizi öncüsüydü.

Öncülerimizin çoğu at arabasıyla geldi, fakat yaklaşık 3.000 kişi 10 el arabası grubunun bir parçası olarak nehirden karşıya geçti. Bu el arabası gruplarından sekizi, bu muazzam yürüyüşü kayda değer bir başarı ve az sayıda ölümle gerçekleştirdi. 1856'daki Willie ve Martin el arabası grupları ise bir istisnaydı.

Korkunç hava koşullarının başladığı andan itibaren Willie ve Martin el arabası gruplarının kayıtlarını inceledim. Sweetwater Nehri, Martin's Cove, Rocky Ridge ve Rock Creek Hollow'u geçerken karşılaştıkları zorlukların farkına çok daha yakından vardım.

Hollow.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, “This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies.” I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven’s Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven’s Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called “Devil’s Gate,” with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord’s creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father’s plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior’s Atonement. The Father’s plan of happiness is based on the Savior’s atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, “it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness.”

Between Storms [Fırtınaların Arasında], Albin Veselka

Adama töreninden önce Casper Tapınağı’nın içine girmemiştim. Giriş salonuna girdiğimde- *Between Storms* [Fırtınalar Arasında] adlı orijinal bir el arabası tablosu hemen dikkatimi çekti. Resmin, yaşanan trajedileri tasvir etmek amacıyla yapılmadığı açıktır. Tabloya bakarken, “Bu tablo doğru, el arabası öncülerinin büyük çoğunluğu trajedi yaşamadı” diye düşündüm. Bunun hayatın geneli gibi olduğunu düşünmeden edemedim. Bazen fırtınalar arasında, bazen de bulutlar ve güneş ışığı arasındayız.

Heaven’s Portal [Cennet Kapısı], Jim Wilcox

Diğer duvarda bulunan *Heaven’s Portal* [Cennet Kapısı] başlıklı orijinal tabloya döndüğümde, “Devil’s Gate [Şeytan Kapısı]” olarak adlandırılan ve içinde sakin ve berrak Sweetwater Nehri’nin aktığı bu güzel yaz tablosunun, sadece öncülerin o korkunç kış mevsiminde karşılaştıkları zorlukları değil, Rab’bin yarattıklarının güzelliğini de gözler önüne sunduğunu fark ettim.

Ardından, tavsiye belgesi masasının arka tarafına baktım ve Kurtarıcı’nın güzel bir resmini gördüm. Bu bende anında büyük bir minnettarlık duygusu uyandırdı. Muhteşem güzelliklerle dolu bir dünyada, çok büyük zorluklar da vardır. Dünyanın Kurtarıcısı İsa Mesih’e döndüğümüzde, O bizi Baba’nın planına uygun olarak Kefareti aracılığıyla hayatın fırtınalarından kurtarır.

Benim için giriş salonu, yüceliş kutsal törenlerini almamıza, kutsal antlaşmalar yapmamıza ve Kurtarıcı’nın Kefareti’nin kutsamalarını tam olarak kabul edip tecrübe etmemize olanak sağlayan tapınak kutsal tören odaları için mükemmel bir hazırlıktı. Baba’nın mutluluk planı, Kurtarıcı’nın kefaret amacıyla kurtarışına dayanır.

Öncülerin tecrübeleri, Son Zaman Azizleri’ne eşsiz bir tarihi gelenek ve güçlü bir ortak ruhsal miras sağlar. Bazıları için göç, hem Missouri hem de Nauvoo’dan zorla sürüldükten sonra yıllar boyunca devam etmişti. Başkaları içinse Başkan Brigham Young’ın göçü daha uygun hale getirmeyi amaçlayan el arabası planının açıklamasının ardından başladı. El arabaları, at arabalarından ve öküzlerden çok daha ucuza mal oluyordu.

İngiltere’de bir görevli olan Millen Atwood, el arabası planı duyurulduğunda şöyle dedi: “Haber, kuru otların alev içinde birden tutuşması gibi yayıldı ve yoksul Azizlerin kalpleri sevinç

Many had “prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privilege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn’t reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was

ve mutlulukla çarptı.” Birçok kişi “dağlardaki kardeşleriyle bir araya gelme ayrıcalığına sahip olabilmek için günlerce, gecelerce dua etmiş ve oruç tutmuştu.”

El arabası Azizleri’nin çoğu zorluklar yaşamıştı, ama başlarına büyük olumsuz olaylar gelmedi. Fakat iki el arabası grubu, Willie grubu ve Martin grubu açlık, dondurucu soğuklar ve çok sayıda ölümle karşı karşıya kaldı.

Bu yolcuların çoğu 1856 yılının Mayıs ayında İngiltere’nin Liverpool kentinden iki gemiyle yola çıktı. Haziran ve Temmuz aylarında Iowa City’deki el arabası yükleme alanına ulaştılar. Uyarılara rağmen her iki grup da [yaz] mevsiminin çok geç bir döneminde Salt Lake Vadisi’ne doğru yola çıktı.

Başkan Brigham Young, bu grupların içinde bulunduğu tehlikeli durumdan ilk kez 4 Ekim 1856 tarihinde haberdar oldu. Ertesi gün Salt Lake City’de Azizler’in önünde durdu ve şöyle dedi: “Birçok kardeşimiz el arabalarıyla ovalarda ... ve buraya getirilmeleri gerekiyor; kış bastırmadan önce onlara yardım göndermeliyiz.”

Gözetmenlerden 60 adet katır, 12 veya daha fazla at arabası ve 12 ton (10.886 kg) un sağlamalarını istedi ve “Gidin ve şu anda ovalarda bulunan insanları buraya getirin” dedi.

Willie ve Martin el arabası gruplarındaki toplam öncü sayısı yaklaşık 1.100’dü. Bu değerli Azizlerin 200 kadarı yol boyunca hayatını kaybetti. Kurtarma zamanında yapılmıyorsa, çok daha fazlası hayatını kaybedebilirdi.

Kış fırtınaları, ilk kurtarma ekiplerinin Salt Lake City’den ayrılmasından yaklaşık iki hafta sonra başladı. Willie ve Martin grubu üyelerinin anlattıkları, fırtınalar başladıktan sonra yaşanan yıkıcı zorlukları anlatmaktadır. Bu anlatılanlar aynı zamanda kurtarıcılar geldiğinde yaşanan büyük sevinci de tasvir etmektedir.

Geliş sahnesini anlatan Mary Hurren şöyle söyledi, “Erkeklerin yanaklarından gözyaşları süzülüyordu ve çocuklar sevinçten dans ediyordu. İnsanlar duygularına hakim olamaz, hepsi karda diz çöktü ve Tanrı’ya şükretti.”

İki gün sonra, Willie grubu dondurucu bir fırtınada yolun en zor kısmı olan Rocky Ridge’den geçmek zorunda kaldı. Son el arabası ertesi sabah saat 05:00’e kadar kampa ulaşamadı. On üç kişi öldü ve toplu bir mezara gömüldüler.

7 Kasım’da Willie grubu Salt Lake Vadisi’ne

nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were welcomed into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins,

yaklaşıyordu, fakat o sabah üç ölüm daha oldu. İki gün sonra, Willie grubu nihayet Salt Lake'e ulaştı ve burada muhteşem bir karşılamayla Azizler'in evlerinde misafir oldular.

Aynı gün, Martin grubu hala 523 km gerideydi, soğuk ve yetersiz yiyecek yüzünden sıkıntı çekiyorlardı. Birkaç gün önce, Sweetwater Nehri'ni geçerek, günümüzde Martin's Cove olarak adlandırılan yere ulaşmışlardı ve burada doğanın olumsuz etkilerinden korunmayı umuyorlardı. Öncülerden biri, "Sefer boyunca yaşadığımız en kötü nehir geçişi buydu" dedi. Henüz 17 yaşında olan büyük büyükbabam David Patten Kimball gibi bazı kurtarma görevlileri, genç arkadaşları "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor ve Ira Nebeker ile birlikte soğuk suda saatler geçirdiler" ve grubun Sweetwater nehrini geçmesine kahramanca yardım ettiler.

Bu olay çok dikkat çekmiş olsa da, kurtarma görevlileri hakkında daha fazla şey öğrendikçe, hepsinin peygamberi takip ettiğini ve mahsur kalan Azizler'in kurtarılmasında kritik roller oynadıklarını fark ettim. Bütün kurtarma görevlileri, tıpkı göçmenler gibi kahramandı.

Hikayelerini incelerken, göçmenler arasındaki kıymetli ilişkileri ve uzun vadeli ebedi görüşü takdir ettim. John ve Maria Linford ile üç oğulları Willie grubunun üyeleri idi. John, ilk kurtarma görevlileri gelmeden birkaç saat önce öldü. Maria'ya bu yolculuğu yaptıkları için hoşnut olduğunu söylemişti. "Salt Lake'e varmaya ömrüm yetmeyecek" dedi, "ama sen ve oğullarım oraya varacaksınız ve eğer oğullarımız Siyon'da büyüyüp ailelerini orada yetiştirebilirlerse, başımıza gelen hiçbir şeyden pişmanlık duymayacağım."

Başkan James E. Faust şu harika özeti sundu: "El arabası öncülerinin kahramanca çabalarından büyük bir gerçeği öğreniyoruz. Her şey bir [maden] arıtıcının ateşinden geçmelidir ve hayatımızdaki önemsiz ve değersiz şeyler cüruf gibi eriyip gidebilir ve imanımızı parlak, sağlam ve güçlü yapabilir. Samimiyetle doğru olanı yapmaya ve sadık kalmaya çalışanlar da dahil olmak üzere herkes için, tam bir ızdırıp, keder ve genellikle kalp kırıklığı var gibi görünüyor. Yine de bu, Tanrı'yı tanımak için arınma sürecinin bir parçasıdır.

Kurtarıcı, sonsuzluğu şekillendiren Kefareti ve Dirilişiyle, herkes için "ölümün bağlarını [koparıp] ... ölüme karşı galip [geldi]." Günahlarından tövbe edenler için, "onların kötülüklerini

He has “taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice.”

Without the Atonement, we cannot save ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life’s adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: “As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ.”

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, “When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace.”

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior’s Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior’s Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior’s Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

ve günahlarını üstüne alarak ... onları fidye ile kurtararak adaletin gereklerini yerine getirmektedir.”

Kefaret olmadan, kendimizi günahattan ve ölümden kurtaramayız. Günah, imtihanlarımızda önemli bir rol oynasa da, hayattaki zorluklarımız hatalar, kötü kararlar, başkalarının kötü eylemleri ve kontrolümüz dışında olan birçok şeyle daha da karmaşık hale gelir.

Sevindirici Haberimi Vaaz Edinşöyle öğretir, “İsa Mesih’e ve O’nun Kefareti’ne güvenirsek, O bizim denemelerimize, hastalıklarımıza ve acılarımıza dayanmamıza yardım edebilir. İçimiz sevinçle, huzurla ve teselli ile dolu olabilir. Hayatla ilgili adaletsiz olan her şey, İsa Mesih’in Kefareti aracılığıyla düzeltilebilir.”

Bu Diriliş Bayramı (Paskalya) döneminde, odak noktamız Kurtarıcı ve O’nun kefaret amacıyla kurban oluşudur. Kefaret, birçokları için karanlık ve kasvetli görünen bir zamanda umut ve ışık sağlar. Başkan Gordon B. Hinckley şöyle bildirdi, “Tarihin tamamı incelendiğinde, ... bu lütuf olayı kadar harika, bu kadar görkemli, bu kadar muazzam bir şey yoktur.”

Özellikle günümüzle ilgili olduğunu düşündüğüm üç tavsiyeyi paylaşıyorum.

Birincisi, başkalarını fiziksel ve özellikle de ruhsal zorluklardan kurtarmak için elimizden geleni yapmanın önemini hafife almayın.

İkincisi, Kurtarıcı’nın Kefareti’ni minnettarlıkla kabul edin. Hepimiz, hayatın zorluklarıyla yüzleşirken bile sevinç ve mutluluk sergilemek için çaba göstermeliyiz. Amacımız sokağın güneşli tarafında iyimser bir şekilde yaşamak olmalıdır. Değerli yoldaşım Mary’nin bunu bütün hayatı boyunca yaptığını gözlemledim. Yıllar boyunca sorunlarla karşılaştığımızda bile onun hayat dolu, ruhu canlandıran yaklaşımını takdir ettim.

Üçüncü öğüdüm ise, Kurtarıcı’nın Kefareti’ni inançla düşünmek için düzenli bir zaman ayırmanızdır. Kişisel dini ibadetlerimizde bunu yapmanın pek çok yolu vardır. Fakat, Rab’in sofrası toplantısına katılmak ve Rab’in sofrasından yiyip içmek özellikle önemlidir.

Mümkün olduğunca tapınağa düzenli olarak gitmek de aynı derecede önemlidir. Tapınak, Kurtarıcı’nın Kefareti’nin ve bunun üstesinden geldiği şeylerin sürekli olarak hatırlanmasını sağlar. Ve daha da önemlisi, tapınağa gitmek, vefat eden sevdiklerimiz ve daha uzaktaki atalarımız için ruhsal bir kurtuluş sağlamamıza olanak

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, “[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father’s plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

tanır.

Başkan Russell M. Nelson, son konferansımızda bu ilkenin üzerinde durdu ve şöyle ekledi, “[Tapınak] kutsamaları ... dünyayı Rab’bin İkinci Gelişi’ne hazırlamaya yardımcı olacak bir halkın hazırlanmasına yardımcı olur!”

Önceki nesillerin fedakarlıklarını ve örneklerini asla unutmamalıyız, ancak övgümüz, takdirimiz ve ibadetimiz dünyanın Kurtarıcısı’na ve O’nun kefareti amacıyla kurban oluşuna odaklanmalıdır. Tanıklık ederim ki, Baba’nın mutluluk planının anahtarı, Kurtarıcımız İsa Mesih tarafından gerçekleştirilen Kefaret’tir. O yaşıyor ve Kilisesi’ne rehberlik ediyor. İsa Mesih’in Kefareti, bu hayatta karşılaştığımız imtihanlardan nihai kurtuluşu sağlar. İsa Mesih’in adıyla, amin.